

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli - II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Cieciora

Protokolant: stażystka Marta Galczyńska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Zduńskiej Woli A. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 czerwca 2017 roku w Z.

sprawy

P. W., syna D. i J. z domu S., urodzonego w dniu (...)

skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. wyrokiem Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli z dnia 6 grudnia 2011 roku w sprawie **II K 680/11** za czyny wypełniające dyspozycje art. 263 § 2 kk i art. 190 § 1 kk, popełnione obydwu w dniu 2 maja 2011 roku, na karę łączną 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby, a nadto na karę grzywny 60 stawek dziennych przy ustaleniu jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł; postanowieniem z dnia 22 maja 2013 roku w sprawie II Ko 1534/13 Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli zarządził wykonanie kary 1 roku pozbawienia wolności zaliczając na jej poczet wykonaną karę grzywny 60 stawek dziennych, karę pozbawienia wolności skazany odbył w okresie od 21 lipca 2013 roku do 22 maja 2014 roku;

II. wyrokiem Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli z dnia 10 września 2013 roku w sprawie **II K 197/13** za czyny wypełniające dyspozycję art. 279 § 1 kk i 178a § 1 kk, popełnione odpowiednio w okresie 18/19 lutego 2013 roku oraz 19 lutego 2013 roku, na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 4 lat próby – za czyn z art. 279 § 1 kk oraz karę łączną grzywny wymierzoną za obydwu czyny w wymiarze 120 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 10 zł; postanowieniem z dnia 5 kwietnia 2017 roku w sprawie II Ko 387/17 Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli zarządził wykonanie kary 1 roku pozbawienia wolności; skazany karę grzywny wykonał w formie zastępczej kary pozbawienia wolności od dnia 26 maja 2014 roku do 23 lipca 2014 roku;

III. wyrokiem Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli z dnia 12 listopada 2013 roku w sprawie **II K 531/13** za czyny wypełniający dyspozycję art. 280 § 1 kk, popełniony 21 lipca 2013 roku, na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 5 lat próby oraz karę grzywny w wymiarze 120 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 10 zł; postanowieniem z dnia 30 stycznia 2017 roku w sprawie II Ko 11/17 Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli zarządził wykonanie kary 2 lat pozbawienia wolności; skazany karę grzywny wykonał w dniu 17 grudnia 2015 roku; karę pozbawienia wolności odbywa od dnia 14 marca 2017 roku;

IV. wyrokiem Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli z dnia 16 listopada 2016 roku w sprawie **II K 138/16** za czyn wypełniający dyspozycję art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełniony w dniu 28 lutego 2016 roku, oraz za czyn z art. 286 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk popełniony 28 lutego 2016 roku, na karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 10 zł; karę pozbawienia wolności skazany odbywać będzie od dnia 14 marca 2019 roku; postanowieniem z dnia 10 kwietnia 2017 roku w sprawie II Ko 618/17 Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli zarządził wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności w miejsce niewykonanej kary grzywny 100 stawek dziennych;

V. wyrokiem Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli z dnia 1 marca 2017 roku w sprawie **II K 281/16** za czyn wypełniający dyspozycję art. 279 § 1 kk i 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk, popełniony w lutym 2016 roku, na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności; skazany odbywał będzie karę pozbawienia wolności od dnia 9 listopada 2019 roku;

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

1. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. łączy wyroki wymienione w punktach II-V i wymierza skazanemu **P. W.** w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności karę łączną 3 (trzy) lata i 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności;
2. wyroki opisane w punktach II-V w części dotyczącej kar pozbawienia wolności uznaje za pochłonięte niniejszym wyrokiem łącznym, a w pozostałej części za podlegające odrębnemu wykonaniu;
3. na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu wykonaną w części karę pozbawienia wolności w sprawie opisanej w punkcie III. (II K 531/13) począwszy od dnia 14 marca 2017 roku od godziny 06:25 oraz okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie opisanej w punkcie V. (II K 281/16) od dnia 25 sierpnia 2016 roku do dnia 26 sierpnia 2016 roku;
4. umarza w pozostałym zakresie postępowanie o wydanie wyroku łącznego;
5. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. C. z Kancelarii Adwokackiej w Z. kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem 60/100) złotych obejmującą podatek od towarów i usług, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu;
6. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych w niniejszej sprawie przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 88/17

UZASADNIENIE

W dniu 29 marca 2017 roku do tut. Sądu wpłynęło pismo Dyrektora Zakładu karnego w S. w kwestii rozważenia wydania wobec skazanego P. W. wyroku łącznego (pismo – k. 2).

Na rozprawie w dniu 27 czerwca 2017 roku Prokurator wniósł o połączenie czterech wyroków Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli za wyjątkiem wyroku tut. Sądu w sprawie II K 680/11 i wymierzenie kary łącznej 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz obciążenie skazanego kosztami sądowymi (protokół rozprawy – k. 59).

Obrońca wniósł o połączenie wyroków w ten sam sposób, w jaki zaproponował Prokurator i wniósł o wymierzenie skazanemu kary łącznej na zasadzie absorpcji w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności i nieobciążanie skazanego kosztami sądowymi (protokół rozprawy – k. 59).

P. W. został prawomocnie skazany następującymi wyrokami:

I. wyrokiem Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli z dnia 6 grudnia 2011 roku w sprawie II K 680/11 za czyny wypełniające dyspozycje art. 263 § 2 kk i art. 190 § 1 kk, popełnione obydwie w dniu 2 maja 2011 roku, na karę łączną 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby, a nadto na karę grzywny 60 stawek dziennych przy ustaleniu jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł; postanowieniem z dnia 22 maja 2013 roku w sprawie II Ko 1534/13 Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli zarządził wykonanie kary 1 roku pozbawienia wolności zaliczając na jej poczet wykonaną karę grzywny 60 stawek dziennych, karę pozbawienia wolności skazany odbył w okresie od 21 lipca 2013 roku do 22 maja 2014 roku (odpis wyroku – k. 8-9, postanowienie – k. 10-11);

II. wyrokiem Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli z dnia 10 września 2013 roku w sprawie II K 197/13 za czyny wypełniające dyspozycję art. 279 § 1 kk i 178a § 1 kk, popełnione odpowiednio w okresie 18/19 lutego 2013 roku oraz 19 lutego 2013 roku, na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 4 lat próby – za czyn z art. 279 § 1 kk oraz karę łączną grzywny wymierzoną za obydwa czyny w wymiarze 120 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 10 zł; postanowieniem z dnia 5 kwietnia 2017 roku w sprawie II Ko 387/17 Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli zarządził wykonanie kary 1 roku pozbawienia wolności – postanowienie jest prawomocne; skazany karę grzywny wykonał w formie zastępczej kary pozbawienia wolności od dnia 26 maja 2014 roku do 23 lipca 2014 roku; kara pozbawienia wolności ma być odbywana od 6 stycznia 2021 roku do 6 stycznia 2022 roku (odpis wyroku – k. 12-13, postanowienie – k. 14, postanowienie – k. 15, opinia o skazanym – k. 45);

III. wyrokiem Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli z dnia 12 listopada 2013 roku w sprawie II K 531/13 za czyny wypełniający dyspozycję art. 280 § 1 kk, popełniony 21 lipca 2013 roku, na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 5 lat próby oraz karę grzywny w wymiarze 120 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 10 zł; postanowieniem z dnia 30 stycznia 2017 roku w sprawie II Ko 11/17 Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli zarządził wykonanie kary 2 lat pozbawienia wolności; skazany karę grzywny wykonał w dniu 17 grudnia 2015 roku; karę pozbawienia wolności odbywa od dnia 14 marca 2017 roku do 14 marca 2019 roku (wyrok – k. 16-17, postanowienie – k. 18, opinia o skazanym – k. 45);

IV. wyrokiem Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli z dnia 16 listopada 2016 roku w sprawie II K 138/16 za czyn wypełniający dyspozycję art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełniony w dniu 28 lutego 2016 roku, oraz za czyn z art. 286 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk popełniony 28 lutego 2016 roku, na karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 10 zł; karę pozbawienia wolności skazany odbywać będzie od dnia 14 marca 2019 roku do dnia 9 listopada 2019 roku; postanowieniem z dnia 10 kwietnia 2017 roku w sprawie II Ko 618/17 Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli zarządził wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności w miejsce niewykonanej kary grzywny 100 stawek dziennych (wyrok – k. 20-21, obliczenie kary – k. 22, postanowienie – k. 23, opinia o skazanym – k. 45);

V. wyrokiem Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli z dnia 1 marca 2017 roku w sprawie II K 281/16 za czyn wypełniający dyspozycję art. 279 § 1 kk i 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk, popełniony w lutym 2016 roku, na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności; skazany odbywał będzie karę pozbawienia wolności od dnia 9 listopada 2019 roku do 6 stycznia 2021 roku (wyrok – k. 24-25, opinia o skazanym – k. 45);

P. W. ma zobowiązania finansowe związane z obowiązkami nałożonymi przez sąd. Do tej pory nie udokumentował spłaty powstałego z tego tytułu zadłużenia. Konkubina skazanego spodziewa się dziecka (opinia o skazanym – k. 45).

Skazany w przeszłości odbywał karę pozbawienia wolności. W trakcie aktualnego odbywania kary pozbawienia wolności skazany prezentuje niewłaściwe postawy i zachowania. Nie zawsze przestrzega zasady określającej tryb wykonywania kary pozbawienia wolności oraz ustalony porządek w zakładzie karnym. Skazany był ukarany dyscyplinarnie za wulgarne zachowania wobec funkcjonariuszy SW. Nie był nagradzany, nie przyznano mu ulgi. Nie jest zatrudniony na terenie jednostki penitencjarnej i o pracę nie zabiega. Nie uczestniczy w organizowanych zajęciach kulturalno-oświatowych. Jest uczestnikiem podkultury przestępczej, silnie emocjonalnie związany z jej zasadami. Stopień demoralizacji skazanego oraz zagrożenia społecznego jest określony jako umiarkowany. Nie stwierdzono zachowań agresywnych. W trakcie poprzedniego pobytu w jednostce penitencjarnej dokonał aktu samoagresji w postaci pocięcia lewego nadgarstka. W trakcie aktualnego pobytu nie stosowano wobec skazanego przymusu bezpośredniego, nie odnotowano samoagresji. Karę pozbawienia wolności skazany odbywa w systemie zwykłym i nie jest zainteresowany jego zmianą. Skazany prezentuje mało krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw oraz trybu życia przed osadzeniem. Nie dostrzega społecznej szkodliwości swoich czynów (opinia o skazanym – k. 45).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Na wstępie należy zaznaczyć, że w sprawie zastosowanie znalazł art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396), zgodnie z którym przepisów dotyczących kary łącznej, w brzmieniu nadanym cytowaną ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, tj. po dniu 1 lipca 2015 roku.

Na gruncie niniejszej sprawy wobec skazanego P. W. zostały prawomocnie wydane wyroki zarówno przed 1 lipca 2015 roku jak i po tej dacie. Po dniu 1 lipca 2015 roku zapadły wobec P. W. prawomocne wyroki skazujące w sprawach tut. Sądu o sygn. akt II 138/16 i II K 281/16. W takiej sytuacji możliwe jest stosowanie przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu nadanym powyżej cytowaną ustawą, chyba że poprzedni stan prawny byłby względniejszy dla skazanego (zob. postanowienie SN z dnia 16 lutego 2017 roku, II KK 347/16, LEX nr 2284181).

W niniejszej sprawie, uwzględniając in concreto czas popełnionych przestępstw i wydanych wyroków skazujących, charakter i wysokość wymierzonych skazanemu poszczególnych kar i innych środków, okoliczność, że kary grzywny zostały w całości wykonane w sprawach II K 197/13, II K 531/13, należało uznać, że poprzedni stan prawny nie jest względniejszy dla skazanego, stąd uprawnione było stosowanie obowiązujących przepisów. Prokurator oraz obrońca wnosili o połączenie czterech wyroków (z pkt. II-V) i wymierzenie jednej kary łącznej, co wskazuje na poruszanie się przez te podmioty w obszarze aktualnie obowiązujących przepisów. W poprzednim stanie prawnym połączenie wskazanych wyroków w zakresie kar pozbawienia wolności w takim kształcie, w jakim nastąpiło to w wyroku łącznym nie byłoby możliwe.

W myśl art. 85 § 1 kk jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. Zgodnie z art. 85 § 2 kk podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1.

Obecna treść art. 85 kk wskazuje, że orzekanie kary łącznej nie opiera się na regule rzeczywistego zbiegu przestępstw pojmowanego jako popełnienie przez sprawcę kilku przestępstw (tzn. co najmniej dwóch) przed wydaniem pierwszego nieprawomocnego wyroku za którekolwiek z nich. Obecnie podstawą wymiaru kary łącznej ma być wymierzenie za dwa lub więcej przestępstw kar tego samego rodzaju lub innych podlegających łączeniu, z tym jednak zastrzeżeniem, że kary te muszą podlegać wykonaniu w całości lub w części (tj. nie mogą być wykonane w całości).

Tak ukształtowana instytucja kary łącznej pozwala w niniejszej sprawie połączyć węzłem kary łącznej kary pozbawienia wolności wymierzone wyrokami skazującymi wymienionymi w pkt. II-V. Podkreślenia wymaga, że żadna z wymierzonych wskazanymi wyrokami kar pozbawienia wolności nie została wykonana w całości. Jedynie kara pozbawienia wolności wymierzona wyrokiem tut. Sądu z dnia 6 grudnia 2011 roku w sprawie II K 680/11 została wykonana w całości, stąd nie można jej było uwzględnić przy łączeniu tych kar.

W myśl art. 86 § 1 kk Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach.

Na gruncie niniejszej sprawy Sąd mógł orzekać karę łączną w wymiarze od 2 lat kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie II K 531/13 (zasada absorpcji) do 4 lat i 10 miesięcy kary pozbawienia wolności (zasada kumulacji).

Wniosek obrońcy o zastosowanie zasady absorpcji i wymierzenie skazanemu kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności nie mógł się ostać. Skazany dopuścił się wielu przestępstw przeciwko mieniu, w tym przestępstwo rozboju. Czynów tych dopuścił się na szkodę różnych podmiotów. Poza tym skazany swoim zachowaniem wypełnił znamiona także i przestępstwa z art. 178a § 1 kk (sprawa II K 197/13) oraz przestępstwa z art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk (sprawa II K 138/16). Miejscem popełnienia przestępstw była nie tylko Z., ale również i inne miejscowości: O., gm.

Z. (II K 197/13) oraz R., gm. Warta (II K 281/16). Związek podmiotowo-przedmiotowy popełnionych przestępstw nie jest więc ścisły, stąd nie można było zastosować zasady pełnej absorpcji.

Okres między popełnionymi czynami przestępnymi, za które P. W. został skazany wyrokami w sprawie II K 197/13 i II K 531/13 wynosi 5 miesięcy. Następnie minęły 3 lata, gdzie nastąpiła swoista poprawa w zachowaniu skazanego (przez część tego okresu skazany przebywał w zakładzie karnym), jednakże w lutym 2016 roku P. W. ponownie wrócił na drogę przestępczą, kiedy dopuścił się czynu z art. 286 § 1 i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk oraz czynu z art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk (II K 138/16). W lutym 2016 roku popełnił również szereg przestępstw z art. 279 § 1 kk i art. 13 § 1 w zw. z art. 279 § 1 kk, które zakwalifikowano jako ciąg przestępstw (II K 281/16).

Powyższe wskazuje, że również związek czasowy między popełnionymi przestępstwami nie jest ścisły. Jedynie w zakresie czynów popełnionych w lutym 2016 roku związek czasowy między tymi czynami jest bardzo bliski, stąd niezasadne byłoby całkowite odejście od zasady absorpcji i zastosowanie zasady kumulacji.

Za przyjęciem zasady pełnej absorpcji nie przemawiało również i zachowanie skazanego w warunkach izolacji penitencjarnej. Skazany prezentuje w zakładzie karnym niewłaściwe postawy i zachowania. Do funkcjonariuszy SW zachowywał się wulgarnie, co skutkowało karą dyscyplinarną. Skazany jest silnie związany z zasadami podkultury przestępczej. Nie bierze udziału w zajęciach kulturalno-oświatowych, nie jest zainteresowany podjęciem pracy. Prezentuje mało krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw, nie dostrzega społecznej szkodliwości swoich czynów.

Trafnie wskazuje się w orzecznictwie, że absorpcję kar należy stosować bardzo ostrożnie, biorąc pod uwagę negatywną przesłankę prognostyczną, jaką jest popełnienie kilku przestępstw (zob. wyrok SA w Warszawie z dnia 12 lipca 2000 roku, II AKa 171/00, OSA 2001, z. 2, poz. 5). W literaturze podnosi się, że decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej mają cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie ma osiągnąć kara w stosunku do skazanego (zob. Kodeks Karny. Część Ogólna, T. 1, Komentarz do art. 53-116 pod red. W. Wróbla i A. Zolla, Warszawa 2016, s. 547).

W niniejszej sprawie skazany popełnił kilka przestępstw i prezentuje wobec nich mało krytyczny stosunek. Czynów, za które został skazany w sprawach II K 138/16 i II K 281/16 dopuścił się w czasie okresu próby związanym z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności w sprawie II K 197/13 i II K 531/13. Uwzględniając cele zapobiegawcze oraz wychowawcze w stosunku do skazanego, należało uznać, że wymierzenie kary łącznej na zasadzie absorpcji nie byłoby właściwe.

W oparciu o wszystkie wskazane powyżej okoliczności Sąd uznał, że zasadne w sprawie było zastosowanie zasady mieszanej, nieznacznie zbliżonej do zasady kumulacji. W efekcie należało wymierzyć skazanemu karę 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności. Taką propozycję kary łącznej wysunął również Prokurator na rozprawie.

Z tych względów Sąd orzekł jak w punkcie 1. wyroku.

Z uwagi na to, że wyroki opisane w punktach II, III, IV i V objęte niniejszym wyrokiem łącznym zawierają także inne rozstrzygnięcia niż w przedmiocie połączonych kar pozbawienia wolności (tj. przede wszystkim co do obowiązku naprawienia szkody), uznano je w pozostałym zakresie za podlegające odrębnemu wykonaniu (punkt 2. wyroku).

Zgodnie z dyspozycją art. 577 kpk na poczet wymierzonej skazanemu w punkcie 1. wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono w części karę pozbawienia wolności w sprawie opisanej w punkcie III (II K 531/13) od dnia 14 marca 2017 roku od godziny 06:25 oraz okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie opisanej w punkcie V (II K 281/16) od dnia 25 sierpnia 2016 roku do dnia 26 sierpnia 2016 roku, o czym orzeczono w punkcie 3. wyroku.

Jak już powyżej zaznaczono, nie było podstaw do objęcia węzłem kary łącznej kary pozbawienia wolności orzeczonej przez tut. Sąd w sprawie II K 680/11. Kara ta została w całości wykonana w okresie od 21 lipca 2013 roku do 22 maja 2014 roku i zgodnie z art. 85 § 2 kk nie może być podstawą orzeczenia kary łącznej.

Również ze względu na przeszkodę wskazaną w art. 85 § 2 kk niemożliwe było wydanie wyroku łącznego co do kar grzywny. Kara grzywny została orzeczona w sprawach: II K 680/11, II K 197/13, II K 531/13 oraz II K 138/16. W ramach pierwszych trzech wyroków skazany wykonał w całości karę grzywny. Niewykonana została zatem jedynie kara grzywny z wyroku II K 138/16, która została zamieniona na zastępczą karę pozbawienia wolności. W takiej sytuacji brak podstaw do orzekania kary łącznej grzywny. Na marginesie należy zaznaczyć, że już w poprzednim stanie prawnym zasadnie wskazywano, że sensowi kary łącznej sprzeciwiałoby się wydanie wyroku łącznego wówczas, gdy podlegające łączeniu kary zostały w całości wykonane (zob. Kodeks Karny. Komentarz. pod red. M. Filara, Warszawa 2010, s. 481 i podane tam orzecznictwo).

Wobec powyższego należało uznać, że brak jest przesłanek do orzeczenia kary łącznej grzywny oraz do objęcia węzłem kary łącznej kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie II K 680/11, stąd orzeczono jak w punkcie 4. wyroku.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu orzeczono w oparciu o § 17 ust. 5 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1714).

Uwzględniając obecną sytuację majątkową skazanego oraz z uwagi na to, że odbywa on długoterminową karę pozbawienia wolności i nie ma źródła zarobku, Sąd, na podstawie art. 624 § 1 kpk, zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych w całości uznając, że ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe.